

EL MICALET GALÀCTIC

Els viatges de Gulliver

Jonathan Swift

Adaptació de Teresa Broseta
Dibuixos de Miguel Á. Giner Bou

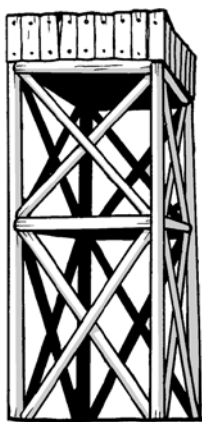
Des de ben menut vaig sentir un gran desig de viatjar arreu del món. Per si la meua il·lusió es feia realitat algun dia, vaig estudiar nàutica, matemàtiques i medicina. Això em va permetre treballar de metge en diversos vaixells i fer molts viatges a terres llunyanes.

Després de casar-me, vaig instal·lar una consulta a Londres. Tenia la intenció de fer una vida més tranquil·la, en companyia de la meua dona, però no tinguérem sort. Tenia tan pocs pacients que, finalment, vaig

prendre la decisió de tornar a fer-me a la mar.

El capità Pritchard em contractà com a metge de l'*Antílop*, un vaixell que partia cap al Mar del Sud. I així començà la meua primera aventura.

VIATGE A LIL·LIPUT

1

L'arribada

L'*Antilop* navegava a tota vela quan esclatà una violenta tempesta. Arrossegat pel vent, el vaixell s'estavellà contra unes roques i es trencà com una anou. Fugírem del desastre remant desesperadament en els bots salvavides, però el vent ens va fer bolcar i tots caiguérem a l'aigua.

No sé què passà amb els meus companys de viatge, però sospite que res de bo. Jo vaig

nadar mentre m'aguantaren les forces i, després, em vaig deixar arrossegar pel vent i la marea. Quan ja em donava per mort, vaig tocar terra en una platja deserta. Encara no ho sabia, però havia arribat al país de Lil·liput.

Esgotat com estava, em vaig adormir com l'algeps. Hores després, en despertar-me, vaig tirar a alçar-me. Impossible! Un fum de cordes em lligaven a terra pels braços, les cames i els cabells. Unes altres lligadures creuaven el meu cos, des de les aixelles fins a les cuixes. Tombat com estava, i enlluernat pel sol, no podia veure res del que passava al meu voltant.

Al cap d'una estona, vaig notar que una cosa viva es movia damunt de la meua cama esquerra i em pujava cos amunt fins a la barbeta. Aleshores ho vaig veure. Era una criatura humana de mig pam d'altura!

De seguida, un fum de criatures semblants li feren costat i jo vaig cridar com un boig. Les criatures, espantades, saltaren a terra, però no tardaren molt a tornar a enfilar-se'm per tot el cos. Jo lluitava per desfer-me de les lligadures mentre ells em parlaven en una llengua desconeguda. Vaig aconseguir trencar algunes cordes i les criatures tornaren a fugir, espaordides.

Aleshores em dispararen centenars de fletxes, que se'm clavaven com agulles. Fien mal, em podeu creure! Vaig decidir que esperaria a la nit i m'escaparia emparat per la foscor. Però les criatures tenien uns altres plans per a mi.

Els vaig sentir treballar al meu voltant. Al cap d'una hora, vaig veure que havien construït una plataforma que s'alçava mig metre sobre el terra. Des d'allà dalt, un d'ells

m'amollà un discurs que no vaig entendre. Quan callà, li vaig dir per gestos que em moria de fam. Per sort, m'entengué a la primera!

De seguida dugueren un grapat d'escales i les recolzaren en el meu cos. Començaren a portar-me a la boca cistelles plenes de carn, que jo em menjava d'un mos, i barrils de vi que buidava d'un sol glop. Els lil·liputencs semblaven astorats per la meua mida i la meua voracitat, però no espantats. No es podia negar que eren valents!

Segons m'explicaren més tard, m'havien posat un somnífer en el vi. Per això, després de menjar, beure i pixar, vaig tornar a dormir profundament. En despertar-me, vaig descobrir que els lil·liputencs no havien perdut el temps. Seguint les ordres del seu Emperador, i valent-se de cordes, m'havien

pujat a una plataforma de fusta amb moltes rodes. Mil cinc-cents cavalls arrossegaren aquella màquina en direcció a la capital del país, que es trobava a uns huit-cents metres de distància.

2

L'Emperador de Lil·liput

Els esforçats lil·liputencs tardaren dos dies a portar-me a la ciutat. Em deixaren en un antic temple abandonat, que d'ara endavant seria ma casa. Em nugaren pels turmells amb moltes cadenes, tot i les meues protestes, i així vaig poder posar-me dret per primera vegada. Els lil·liputencs cridaren, meravellats de la meua envergadura, i l'Emperador se'n pujà

a una torre del seu palau per poder veure'm cara a cara.

L'Emperador era una mica més alt que els seus súbdits i vestia amb senzillesa, encara que portava un casc d'or i una espasa adornada amb joies. Em parlà amb una veueta aguda i clara, però no vaig entendre res del que em deia. Jo li vaig contestar en totes les llengües que sabia parlar: anglés, holandés, llatí, francès, italià i castellà. Però l'esforç va ser inútil i l'Emperador es retirà, acompanyat de la seua cort.

Mentre els seus súbdits s'ocupaven d'alimentar-me i de fer-me la casa tan agradable com podien, l'Emperador es va reunir amb els seus ministres. No sabien què fer de mi. Si em deixaven lliure, podia destrossar-los el país sencer. Si em mantenien pres, s'arruïnarien donant-me menjar. Si em mataven, no

podrien desfer-se d'un cadàver tan gran, que acabaria empestant tot el regne. Mai de la vida s'havien trobat amb un problema semblant!

Finalment, decidiren donar-me una oportunitat i l'Emperador donà les ordres precises. Manà que tots els pobles i ciutats de Lil·liput aportaren cada dia una part del meu menjar. Contractà sis-cents lil·liputencs perquè estigueren sempre al meu servei, i tres-cents sastres perquè em feren roba a l'estil del país. I, més important encara, manà que sis dels millors lingüistes del regne m'ensenyaren el seu idioma. I ho feren bé, perquè en poques setmanes vaig ser capaç de demanar-li la llibertat.

—Això serà cosa de temps, Home-Muntanya —em digué—. Hauràs de demostrar que tens bones intencions, i guanyar-te la nostra estima.

Com que no tenia més remei, vaig estar d'acord amb ell en tot. Aleshores, l'Emperador ordenà a dos oficials:

–Regireu les butxaques de l'Home-Muntanya!

Per donar una primera mostra de bona voluntat, els vaig deixar fer. Em tragueren de les butxaques un mocador, el meu diari, unes monedes, una pistola amb munició, una pinta, una navalla, un rellotge... Coses normals per a nosaltres, però objectes desconeguts i extraordinaris per als lil·liputencs, que els exploraren a consciència. A petició de l'Emperador, vaig disparar la pistola a l'aire. S'emportaren un esglai de mort! Només vaig amagar de la seua curiositat una butxaca secreta, on portava unes ulleres de llegir, una ullera de llarga vista i algunes altres coses de poca importància.